

שאומר הוא בליבו: ודאי נשחת הוא בדריכת הרגלים⁽⁵⁹⁾.

ואילו רבא אמר: לא שנו גבי כריכות שהרי אלו שלו — אלא בדבר שאין בו סימן.

אבל בדבר שיש בו סימן — חייב להכריז.

אלמא קסבר רבא: סימן העשוי לידרם — הוי סימן. משום שבעל האבידה עדיין סומך על הסימן, וסובר שלא ידרסוהו.

ואיכא דמתני להא שמעתא באנפי נפשה [יש השונים את מחלוקת רבה ורבא בפני עצמה], ולא שנו את מחלוקת רבה ורבא על משנתנו. וכך שנו את השמועה:

סימן העשוי לידרם —

רבה אמר: לא הוי סימן.

ורבא אמר: הוי סימן.

תנן: כריכות ברשות הרבים — הרי אלו שלו. ואילו כריכות ברשות היחיד [כגון בשדה זרועה⁽⁶⁰⁾], שרוב בני אדם אין הולכין בה, ויש מיעוט שהולכין בה] — נוטל ומכריז.

ועתה, היכי דמי?

אי דלית בהו בכריכות סימן, אם כן, אם נמצאו ברשות היחיד — מאי מכריז? מה יכריז המוצא? הרי אין בהם סימן שיוכל בעל האבידה לתת כדי ליטול את אבידתו!

אלא לאו — על כרחך מדובר דאית בהו סימן.

וקתני: ברשות הרבים הרי אלו שלו, אף שיש בהם סימן! אלמא: סימן העשוי לידרם — לא הוי סימן, ולכן הרי אלו שלו, ותיבתא דרבא שאמר שאף שהסימן עשוי לידרם — הרי הוא סימן!

אמר לך רבא: לעולם מדובר דלית בהו בכריכות סימן.

ודקא אמרת [ומה שהקשית]: אם אין בהם סימן, ברשות היחיד מאי מכריז?

אין זו קושיה, משום שאפשר לומר שהמוצא אינו מכריז את שם האבידה, אלא מכריז את מקום מציאת האבידה.

וכך הוא מכריז: מי שאבדה לו אבידה במקום פלוני, יבוא ויאמר מה איבד!

ובעל האבידה יבוא ויאמר: איבדתי שם חפץ פלוני⁽⁶¹⁾.

ידי הדריסה, ונעשה כסימן של כריכות של אדם אחר, ואכן אין האבידה של זה, אלא של אחר. ודחה השמ"ק פירוש זה, דחשש רחוק מאד הוא שעל ידי הדריסה יעשה כסימן של אחר.

60. כך כתב רש"י. ובפירושו הרב יהונתן איתא: "כגון חצרות חרבות שבעיר וכפרים חרבים שאין רגלי אדם ובהמה מצויין שם".

61. כך פירש רש"י. והקשו עליו מהאי דאמרינן

הוא בגוף האבידה, אם הוא עשוי לידרם — לא הוי סימן.

59. כך פירש רש"י. ובטעמו של רבא שסובר שהוי סימן ביאר הפרישה, דהיינו משום שאין הבעלים מתייאשין, משום שסוברים שישראל ראשון שימצא את האבידה לא ידרסנה, אלא יגביהנה ויכריז עליה.

ובשמ"ק הביא דיש מפרשים דהיינו טעמיה דרבה, משום שחוששין שמא נשתנה הסימן על